

Aan het eind van de middag staat de Erlangerhütte als een rots in de branding. Het diepe Leiersdal is al verdrongen in de schaduw van de omringende bergen.

Wachter over niemandslaan

Een nacht in de Erlangerhütte

H

et is tegen tien uur als we de deur van het taxi-busje dichtgooien en onze rugzakken op doen. We hebben drieënhalve uur tijdswinst geboekt door ons af te laten zetten bij de Vordere Leierstalm. We bedanken de chauffeur en ik spreek af dat we morgen na een telefoontje bij de Hintere Fundersalm opgepikt worden. Het eerste doel voor vandaag hebben we van in het begin al in zicht. Hoog boven ons, alsof hij ieder moment van de rand af zou kunnen vallen, staat de Erlangerhütte. Als een wachter kijkt de hut streng uit over het dal. Het uitzicht daarboven moet fantastisch zijn!

Naast de druk bezochte *Hauptkamm* zijn er in de Ötztaler Alpen ook nog eenzame parels van rust en stilte. Tussen het Ötztal en het Pitztal ligt de Geigenkamm. Het noordelijke deel van deze bergrug is dan wel minder hoog dan de witbesneeuwde toppen in het zuiden, maar dat maakt dit deel van het Ötztal niet minder de moeite waard. Wie vanuit Umhausen door het westelijker gelegen Leierstal de Geigenkamm in trekt, komt terecht in een verlaten wereld van ruige rotsrichels en spiegellende bergmeren. TEKST & FOTO'S SEAN VOS

Momenteel zit het weer nog niet echt mee. Het ziet er uit alsof het ieder moment kan gaan regenen. Het uitzicht dat we over twee uurjes droog en warm van een kuffie met een afgeleest boek kunnen genieten doet ons besluiten toch te vertrekken. Al na enkele passen wordt het pad steiler en beginnen we aan een flinke klim. We moeten ruim zeshonderd hoogtemeters overwinnen. Roodwitte markeringen wijzen ons de weg. Het uitzicht over het Leierstal en het voorste deel van de Stubaier Alpen wordt met iedere stap mooier.

Sfeer

Mijn eerste kennismaking met de Erlangerhütte en zijn omgeving was toen ik één van de boeken van bergfotograaf Bernd Ritschel doornam. Het boekwerk heeft een magnifieke ligging op een rand tussen de Wettersee en de diepte van het Leierstal. Het kraakhelede meertje wordt omringd door vele scherpe toppen, waaronder de Wildgrat (2971 m). Hier moest ik heen! Omdat de meeste wandelaars meer in het Zuiden onderweg zijn, is het in het Leierstal zelf in de zomer erg rustig. We worden gestaag. Tijdens het laatste deel van de klim worden we scherp in de gaten

gehouden door een steenarend. Het dier heeft er duidelijk minder moeite mee om hoogtemeters te maken dan wij. Al ruziënd op de thermiek komt hij moeiteloos omhoog. Ons kost het twee uur stevig stappen alvorens we onze slaapplek voor vanavond bereiken. De hut is in 1911 gebouwd door de sectie Erlangen van de Duitse Alpenvereins. De band met Erlangen wordt bij binnenkomst meteen duidelijk: overal hangen foto's van de Beierse stad. Voor studenten en docenten van de Universiteit van Erlangen is de hut de thuisbasis voor veldonderzoek. De waardin heet ons vriendelijk welkom en al snel zitten we aan de welverdiende kuffie. De stube ademt de sfeer van een berghut zoals een berghut hoort te zijn: donkere houten meubels, een plafond met houtsnijwerk, roodwitte gordijnen en houten banken rondom. Het terras is klein, maar biedt een prachtig uitzicht over het Leierstal en de achterliggende Stubaier Alpen. Het weer is ondertussen aan het veranderen. De onderste laag wolken is opgetrokken, waardoor we zicht hebben op wat zich daaronder afspeelt. Grote wolken drijven voorbij. We overleggen wat we gaan doen. Wordt het

► (lees verder op blz. 22)

De Erlangerhütte is vanavond
onze veilige haven

↘ De top van de Wildgrat (2974 m) met uitzicht op het Pitztal en het Inntal.
← Op de terugweg komen we enkele sneeuwvelden tegen. Het weer is duidelijk van slag geweest in augustus.
↑ Een laatste blik op de Wettersee. Rechts de Erlangerhütte die bijna opgaat in zijn omgeving.

► een poging de Wildgrat te beklimmen of hoorden we het bij een rondje om de Wäldersee?

We besluiten het eerste. We laten de helft van de inhoud van onze rugzakken in de slaapruiimte achter en vertrekken. Het eerste deel van het pad zullen we morgen nog eens moeten afleggen, wanneer we over twee bergpassen naar de Frischmannhütte trekken. We lopen van steenman naar steenman. Als we ons best doen en het weer werkt een beetje mee, moeten we binnen anderhalf uur op de top kunnen staan. Af en toe kijk ik achterom. Het panorama wordt steeds mooier. De zon schijnt op de gladdere Wäldersee, en de hut, met daarachter de steile noeddrand van het Leierstal, ligt in de schaduw. Hier doe ik het allemaal voor! We komen op de kam van de Wildgrat. Langs onze voeten gaat de afgrond van het Hintere Leierstal. Het terrein wordt lastiger. Hier en daar moeten we zelfs klauteren. We gaan langs enkele sneeuwvelden. Het weer is duidelijk van slag geweest de afgelopen weken, want in augustus hoort hier geen sneeuw meer te liggen. Toch kunnen we redelijk tempo houden, want echt moeilijk wordt het nergens. Na anderhalf uur bereiken we de top. We kijken recht in het Pitztal en het Isntal. Het Gyllhuck krijgt er enkele namen bij en we nemen een adem Pauze met een prachtig uitzicht. Vanaf het Pitztal komen twee wandelaars omhoog. Het zijn de eerste mensen die we tegen komen sinds ons vertrek uit de hut.

Openluchtkoncert

De lucht wordt dreigender. We kunnen beter terugkeren. Na een uurtje zijn we weer in de hut. Nagenieten met een heerlijke Weinlör op het terras, uitkijkend op de Wildgrat. Opeens worden we opgeschrikt door het geschal van een trompet. Een van de hulpjes van de huttenwaard trakteert ons op een openluchtkoncert. Doordat de hut aan drie kanten door bergwanden omringd wordt, is de akoestiek vergelijkbaar met die van een amfiteater. Het geluid echoot tegen de omringende bergen. Eerst is het hier geen Bergteigewies, maar een beest à la carte-menu met lokale specialiteiten van de boerderijen rondom Umhausen. Het smaakt voortreffelijk! Ondanks dat we onderweg nauwelijks iemand zijn tegengekomen, zit de hut toch behoorlijk vol. Het komt de sfeer ten goede.

Aan de tafels worden na het eten de plannen

► Avondtenning bij de Erlangerhütte. De hut licht op.

► Een nieuwsgierige gems houdt ons vanaf het Dreirinnenjoch in de gaten.

► Op de Fundusfeller (3079 m) kijken we over het Ötztal, met Längenfeld in het midden.

Al het water uit het Fundustal verzamelt zich in de Fundusbach. Het pad van de Frischmannhütte naar de Hintere Fundusalm loopt langs deze idyllische beek.

voor de volgende dag besproken. Zo te horen zullen we morgen niet de enige zijn die langs de Frischmannhütte afdalen naar de Hintere Leierstalm.

Na het overleg over de route van morgen ga ik buiten nog even van het uitzicht genieten. Schaduwen nemen bezit van de omgeving. De nacht valt over het Leierstal en de hut licht op. De Erlangerhütte is verdund onze veilige haven. Precies twaalf uur na ons vertrek van morgen zoeken we de slaapruiimte weer op. Om half acht pas zitten we aan het ontbijt, tamelijk laat voor 'hutenbegrippen'. Ik heb zelden zo vast geslapen in een berghut. We pakken onze tassen en vertrekken richting het Dreirinnenjoch. Binnen twintig minuten staan we boven. Vanaf hier kunnen we het hele pad overzien richting de Funduscharte, de tweede overgang voor vandaag. We werpen een laatste blik op de Wäldersee en de Erlangerhütte en dalen zigzaggen af. Dan worden we opgeschrikt door vallende stenen. "Steenbokken!", wordt er geroepen. Rondom de Geigenkamm zijn tussen 1963 en 1967 uit Zwitserland afkomstige steenbokken uitgezet.

Tussen het Ötztal en het Pitztal verblijft een populatie die zich met grote regelmaat laat zien. Wie geluk heeft, ziet de jongen spelenderwijs tegen elkaar vechten. Al snel zien we dat de boosdoener geen steenbok is: een gems staat ons vanaf een pijnbeiling te bejijlen. Net op tijd kan ik mijn telelens op de camera zetten en lukt het een aantal foto's te maken, voordat het beest achter de rotsen uit het zicht verdwijnt.

Aan de voet van de klim naar de Funduscharte houden we pauze. We hebben een steile klim in het verschiet. Als we daarna nog energie over hebben, kunnen we ook nog de Fundusfeller (3079 m) beklimmen. Het pad naar de pas voert over veel losse stenen en is lastig te vinden. Na drie kwartier stug doorlopen staan we boven. We besluiten door te gaan naar de top. De graat is niet al te moeilijk, maar toch hebben we af en toe onze handen nodig voor wat houvast. Het uitzicht vanaf de top maakt de inspanning de moeite waard. Berghell! We zien het Ötztal en de Stubai Alpen. Längenfeld ligt bijna recht onder ons. Auto's zijn gereduceerd tot kleine bewegende stipjes. Veel tijd om te blijven hebben we niet. De afdaling naar de Frischmannhütte is pittig en deels voorzien van touwen. Met een prachtig uitzicht op het Fundustal zakken we tot aan de hut. De 'supprestatie' wordt hier nog eens geriefd onder het genot van een hapje en een

drankje. We hebben nog maar twintig minuten te lopen tot aan de Hintere Fundusalm, waar we door de taxi worden opgepikt. Ook op de terugweg zijn we blij dat we vervoer hebben. Het scheelt ons wederom enkele uren lopen. Onderweg praten we over de tocht. We zijn het erover eens dat het een succes was. Het weer zat mee en de sfeer in de Erlangerhütte was geweldig. Alleen kunnen we het niet met elkaar eens worden over welke van de twee beklimmen toppen nu de mooiste was. ■

www.stanvos.nl

MEER INFORMATIE

Erlangerhütte (2550 m) – Tel. +43(0)52555367. 8 bedden en 40 bivaklogies. Eind juni tot eind september. Ook wintersport aanwezig.
Frischmannhütte (2752 m) – Tel. +43(0)6763355436. 13 bedden en 40 bivaklogies. www.frischmann-huette.at